

Aparat telefoniczny LM Ericsson DBH 1001

AUTOR / WYTWÓRCA

CZAS I MIEJSCE

Czas powstania:
lata 30. XX w.

Miejsce powstania:
, Szwecja

DANE TECHNICZNE

Wymiary:
wys.: 128 mm, sze.: 152 mm, dł.: 176 mm

Materiał:

Technika:

PRAWA

Właściciel obiektu: Muzeum Inżynierii i
Techniki. Wizerunki cyfrowe i metadane
obektu: domena publiczna. Opis
kontekstowy: licencja CC BY-NC-SA 3.0 PL
(Uznanie autorstwa - Użycie niekomercyjne -
Na tych samych warunkach 3.0 Polska).

POZOSTAŁE INFORMACJE

MIM 30/VIII/1

SŁOWA KLUCZOWE

dźwięk, eksport, komunikacja, łączność,
międzywojnie, poczta, praca biurowa, prąd,
telefon, telekomunikacja, urządzenia biurowe

OPIS

Ericsson DBH 1001 to aparat telefoniczny produkowany w różnych wersjach przez ponad trzydzieści lat (1931-1962) w szwedzkiej firmie telekomunikacyjnej Ericsson. Kiedy bakelitowy telefon Ericssona został rozpowszechniony na świecie w latach 30. XX wieku, został nazwany szwedzkim typem telefonu. Historia modelu zaczyna się jednak w innym miejscu. W roku 1931 w norweskim Oslo inżynier Johan Christian Bjercknes oraz artysta i projektant Jean Heiberg opracowali pierwszy telefon bakelitowy z wbudowaną podstawką, pokrętłem i dzwonkiem. Lekka (urządzenie ważyło około trzech kilo), niewielka (mogło być trzymane w jednej ręce) konstrukcja ustanowiła nowy standard dla telefonów z tworzywa sztucznego. Produkcja seryjna i rozpowszechnienie aparatu, odbyło się przy współpracy trzech podmiotów: Elektrisk Bureau (norweskiej firmy przejętej przez LM Ericsson w 1928 roku); Telegrafverket (szwedzkiej firmy państwowej, odpowiedzialnej za telekomunikację w kraju) oraz Ericsson LM. Dla producentów telefonów przejście od płyty do bakelitu było całkowitą rewolucją. Czas potrzebny na wykonanie osłonki został skrócony z tygodnia do około siedmiu minut. Bakelit wydawał się idealnym materiałem do wykonywania telefonów – był lśniący, dawał się łatwo kształtować, nie pochłaniał wilgoci. Jego jedyną wadą było to, że, ze względów technicznych, pozwalał na produkcję przedmiotów wyłącznie w kolorze czarnym. Nowatorski projekt telefonu zacieśnił współpracę pomiędzy LM Ericsson i Telegrafverket. Od 1933 roku telefon Ericsson DBH 1001 stał się standardem w szwedzkiej telekomunikacji. Urządzenie sprzedawano także za granicę – ogromne zamówienie złożyła na niego między innymi brytyjska poczta. Telefony Ericsson były używane także w międzywojennej Polsce. Kultowy DBH 1001 był produkowany w naszym kraju (pod nazwą licencyjną DC1PL1) przez Polską Akcyjną Spółkę Elektryczną Ericsson (PASE Ericsson), która działała od 1924 roku. Początkowo spółka sprowadzała gotowe telefony ze Szwecji. W roku 1936 PASE Ericsson przejęła Śląską Fabrykę Telefonów w Wełnowcu (dzisiaj obszar Katowic), a dwa lata później zbudowała fabrykę w Radomiu (przy rządowym wsparciu, w ramach inwestycji w Centralnego Okręgu Przemysłowego), gdzie przeniosiła całą produkcję i kontynuowała ją do wybuchu wojny. 11 lutego 1948 roku znacjonalizowana fabryka przyjęła nazwę Zakłady Wytwórcze Aparatury Teletechnicznej, dając początek rodzimej produkcji telefonów. Opracował: Szymon Czyżyk